

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/55/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619011166
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5619011166.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, na verejnom zasadnutí konanom 10. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Adriany Gallovej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal odvolania obžalovaného C. I. a prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/45/2019 z 5.2.2020 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 3T/45/2019 z 5.2.2020 vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.
obžalovaného C. I., nar. XX.XX.XXXX v N. Y., trvale bytom
H. XXX/XX, N. Y.,

o d s u d z u j e :

Podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. (§ 36 písm. k/, § 37 písm. h/, m/) a § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody z a r a ď u j e do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného C. I. z a m i e t a ako nedôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný C. I. uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe tak, ako je uvedený v bodoch 1/ a 2/ napadnutého rozsudku.

Za uvedené trestné činy mu bol uložený úhrnný trest povinnej práce vo výmere 240 hodín s tým, že trest je povinný vykonať najneskôr do jedného roka od jeho nariadenia.

Súčasne mu bolo v zmysle § 55 ods. 1 Tr. zák. uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok počas doby výkonu trestu povinnej práce a povinnosť vykonávať trest povinnej práce osobne a vo svojom voľnom čase bez nároku na odmenu.

Ďalším výrokom bol obžalovaný podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby pre skutok kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák.

Proti odsudzujúcemu výroku napadnutého rozsudku podali odvolanie obžalovaný a prokurátor.

Prokurátor odvolanie odôvodnil tak, že toto podáva proti výroku o treste v neprospech obžalovaného. Sám prvostupňový súd konštatuje, že obžalovaný je osobou, ktorá sa opakovane dostala do rozporu so zákonom. Nesúhlasí s úvahami súdu o ukladaní nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému. Prvostupňovému súdu sa uloženie takého trestu javí ako neprimerane prísne. Obžalovaný má v odpise z registra trestov 10 záznamov za rôznu trestnú činnosť, pričom naposledy bol odsúdený 4.4.2018 pre prečin nebezpečného vyhrážania a zločin vydierania k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 32 mesiacov s podmiennečným odkladom a probačným dohľadom so skúšobnou dobou na 2 roky. Napriek tomuto odsúdeniu sa obžalovaný opäť dopúšťa násilnej trestnej činnosti. Skutočnosť, že sa zamestnal nemôže byť takým argumentom, aby mu nemohol byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Obžalovaný mal už dostatok šancí a ako vyplýva z odpisu z registra trestov, jeho správanie nesvedčí o tom, že by ich využil, a to napriek tomu, že má maloletého syna. Pri takomto type páchatel'a nie je možné hovoriť pri treste uloženom prvostupňovým súdom ani o individuálnej prevencii. Taktiež nie je možné hovoriť o ochrane spoločnosti, ak spoločnosť má zabezpečenú ochranu pred takýmto odsúdením tým, že bude vykonávať trest povinnej práce v rozsahu 240 hodín. Prvostupňový súd podcenil význam represívnej funkcie trestu pri tomto páchatel'ovi. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody pri strednej hranici trestnej sadzby so zaradením odsúdeného do ústavu s minimálnym stupňom strázenia.

Obžalovaný odôvodnil odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu tak, že sa nestotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že spáchal trestné činy uvedené v napadnutom rozsudku. Prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní dospel k nejasným, resp. nesprávnym skutkovým zisteniam. S odôvodnením napadnutého rozsudku sa nestotožňuje. Poukázal, že výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že skutok, ktorý je predmetom trestného stížania spáchal obžalovaný. Nestotožňuje sa s argumentáciou prvostupňového súdu, pokiaľ ide o prečin nebezpečného vyhrážania, že jeho vina bola preukázaná výpoveďami poškodenej A. H., jej matky L. H., znaleckým posudkom Mgr. Pavla Veselovského a listinnými dôkazmi v podobe SMS správ. Pokiaľ ide o SMS správy, tieto boli účelovo vytrhnuté z kontextu. Spolunažvanie obžalovaného a poškodenej nebolo ideálne, čo potvrdili jednak on, jednak poškodená, ako aj jej matka. Práve matka poškodenej potvrdila, že nielen obžalovaný, ale aj jej dcéra bola problémová a samotný vzťah matky a dcéry bol zlý. Hoci z výpovedí poškodenej, ako aj jej matky vyplýva, že poškodená sa mala na údajné fyzické útoky zo strany obžalovaného sťažovať už pred podaním trestného oznámenia, toto nepodala. Tvrdenia poškodenej o fyzických útokoch tak ostávajú len v rovine tvrdení, pretože ak by bola poškodená fyzicky napadnutá a dlhodobo by sa cítila ohrozená, nevidí dôvod prečo by nepodávala trestné oznámenie. Okrem toho jej vlastná matka ponúkla bývanie, čo však poškodená odmietla. Je zrejme, že medzi poškodenou a obžalovaným boli nezhody a hádky, avšak obžalovaný nebol jediný kto zvyšoval hlas, alebo by používal vulgarizmy. Znalec z odboru psychológie potvrdil, že sama poškodená má tendenciu bagatelizovať svoju nadmernú konzumáciu alkoholu a okrem toho uviedol, že má tendenciu konať impulzívne s vyšším rizikom agresívnych prejavov s tendenciou porušovania sociálnych noriem. Mestská polícia zasahovala v ich bydlisku, avšak nielen pre správanie obžalovaného, ale aj pre správanie poškodenej. Na druhej strane, pokiaľ by sa poškodená cítila ohrozená, logicky by trvala na trestnom oznámení. Absencia tohto kroku podľa názoru obžalovaného dokazuje, že jeho správanie nedosahovalo až takú intenzitu ako tvrdí poškodená. Pokiaľ ide o trestné činy ublíženia na zdraví a výtržníctva, vinu podľa názoru súdu preukazujú výpovede poškodeného M. L. a svedkyne L. V.. Túto verziu však vyvracajú výpovede svedkov, a to A. Q., Y. U. a Y. S.. Títo uviedli, že videli ako obžalovaný ťahá poškodeného von z priestoru pohostinstva a nevideli, že by došlo k úderom. Pokiaľ si dokázali všimnúť to, že obžalovaný ťahá poškodeného smerom k východu z pohostinstva, je toho názoru, že niekto by si všimol aj to, že obžalovaný poškodeného viacnásobne udrel. Súd uprednostnil výpoveď poškodeného a svedkyne V. aj z dôvodu, že výpoveď obžalovaného sa v priebehu konania v niektorých detailoch odlišovala. Je prekvapivé, že v prípade rozporov v jednotlivých výpovediach poškodeného, tieto označil súd za drobné rozdiely. Podľa jeho názoru aj výpoveď poškodeného obsahuje rozpory, ktoré majú vplyv na dôveryhodnosť poškodeného. Je otázne, či poškodený mohol vnímať skutok tak podrobne ako ho opísal, keď pred skutkom požil väčšie množstvo alkoholu. Za nedôveryhodnú považuje výpoveď svedkyne V., ktorá na hlavnom pojednávaní vypovedala, že má problémy s pamäťou v dôsledku autonehody spred 11 rokov kvôli poškodeniu mozgu. Je tak otázne, či v jej stave dokázala vnímať okolnosti tak jasne ako

sama tvrdí. Súd vychádzal z dvoch výpovedí, z ktorých jedna bola od osoby pod vplyvom väčšieho množstva alkoholu a navyše ide o samotného poškodeného a druhá je od osoby v blízkom vzťahu k poškodenému a navyše trpí problémami s pamäťou. Z prítomných svedkov v pohostinstve si údery zo strany obžalovaného nevšimol nik okrem svedkyne V.. Pokiaľ súd argumentuje, že svedok S. sa mal dozvedieť, že poškodený mal mať rozbitý nos a mal mu to spôsobiť obžalovaný, podotýka, že v zmysle jeho výpovede sa toto dozvedel od hliadky polície. To, že poškodeného vytiahol von, samo osebe nedokazuje, že mu spôsobil nejaké zranenia, najmä vo svetle troch výpovedí, v ktorých sa uvádza, že nik nevidel obžalovaného udrieť poškodeného, len ho vytiahnuť von. Vzhľadom na dôkaznú situáciu konštatuje, že je povinnosťou prokurátora obžalovanému preukázať, že skutok sa stal tak, ako tvrdí v obžalobe. Vina obžalovaného musí byť nespochybniteľne preukázaná. Úvahy a domnienky nepostačujú na pozitívne rozhodnutie o vine, a preto v takomto prípade bol prvostupňový súd povinný aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech obžalovaného. Je toho názoru, že v jeho prípade neexistujú dôkazy, ktoré by mali takú dôkaznú silu, aby mohli viesť k jeho odsúdeniu za skutky uvedené v obžalobe. Jeho vina nebola v priebehu celého konania riadne a jednoznačne preukázaná. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o vine obžalovaného a spod obžaloby ho oslobodil.

Krajský súd na podklade podaných odvolaní preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote, oprávnenými subjektmi a že odvolanie prokurátora je dôvodné a odvolanie obžalovaného dôvodné nie je.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval prvostupňový súd podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu a možnosť uplatnenia práv obžalovaného na obhajobu, pričom okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie a vykonané dôkazy vyhodnotil pokiaľ ide o výrok o vine správne v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. V odôvodnení rozsudku dostatočne vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť bezpečný záver, že obžalovaný spáchal skutky tak, ako sú uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Taktiež pokiaľ ide o kvalifikáciu skutkov, aj krajský súd je toho názoru, že obžalovaný naplnil znaky skutkovej podstaty pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Vinu obžalovaného považuje aj krajský súd za bezpečne preukázanú. V tomto smere poukazuje najmä na výpovede poškodenej A. H., poškodeného M. L., svedkov L. H., L. V., posudky znalcov MUDr. Tibora Letka, MUDr. Eleny Poloncovej a Mgr. Veselovského, ako aj ďalšie listinné dôkazy uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku a z toho najmä SMS správy. Na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní možno aj podľa názoru krajského súdu dospieť k jednoznačnému záveru o vine obžalovaného.

V tomto smere sa krajský súd nestotožnil s odvolacími námietkami obžalovaného, že z vykonaných dôkazov nevyplýva bez akýchkoľvek pochybí jeho vina a že prvostupňový súd v tomto smere vyhodnotil vykonané dôkazy nesprávne. Ak obžalovaný namieta obsah SMS správ, ktoré posielal poškodenej s tým, že tieto boli účelovo vytrhnuté z kontextu, z výpovede poškodenej A. H. a napokon aj zo samotného obsahu týchto SMS správ nepochybne vyplýva, že tieto mali jednoznačne výhrážny charakter spôsobilý vzbudiť u poškodenej obavu o svoj život a zdravie. Ani skutočnosť, že poškodená A. H. nemala dobrý vzťah so svojou matkou, nespochybňuje podľa názoru krajského súdu záver, že obžalovaný sa voči poškodenej A. H. dopustil trestnej činnosti. Obžalovaný v odvolaní poukázal na negatívne vlastnosti poškodenej, a to aj pokiaľ ide napr. o jej vzťah k požívaniu alkoholických nápojov, avšak ani tieto skutočnosti podľa názoru krajského súdu nespochybňujú dôveryhodnosť výpovede poškodenej, ktorá bola podporená aj ďalšími dôkazmi a len na základe určitých negatívnych vlastností na strane poškodenej nemožno objektívne spochybniť pravdivosť jej výpovede a už vôbec nie vylúčiť fakt, že obžalovaný sa voči nej dopustil trestnej činnosti. To, že poškodená A. H. nepodala v minulosti trestné oznámenie na obžalovaného pre obdobné útoky, taktiež nespochybňuje záver o vine obžalovaného, nakoľko ako vyplýva z výpovede poškodenej, táto uviedla, že trestné oznámenie podala

na obžalovaného až vtedy, keď s ním už zažila dosť a vzhľadom na agresivitu zo strany obžalovaného a charakter jeho vyhrážok začala mať strach o svoje zdravie a život.

Pokiaľ obžalovaný poukazuje, že medzi ním a poškodenou A. H. dochádzalo často k nezhodám a hádkam, pričom používali vulgarizmy, ani táto skutočnosť nespochybňuje záver o vine obžalovaného, nakoľko zo zabezpečených dôkazov vyplýva, a to nielen z výpovede poškodenej, že vyhrážky zo strany obžalovaného boli spôsobilé vzbudiť u poškodenej obavu z toho, že ich uskutoční, čo napokon aj sama poškodená potvrdila.

Ani námietka obžalovaného, že znalec u poškodenej konštatoval, že má tendenciu bagatelizovať svoju nadmernú konzumáciu alkoholu a že má tendenciu konať impulzívne s vyšším rizikom agresívnych prejavov a tendenciou porušovania sociálnych noriem, nespochybňuje záver, že poškodená mohla skutočne mať reálnu obavu, vzhľadom na charakter vyhrážok zo strany obžalovaného o svoje zdravie, resp. život. V tomto smere krajský súd poznamenáva, že obeťou trestného činu nebezpečného vyhrážania nemusí byť výlučne bezúhonná osoba s dobrou povestou.

Okresný súd podľa názoru krajského súdu správne vyhodnotil vykonané dôkazy aj vo vzťahu k bodu 2/ napadnutého rozsudku, ktorý prvostupňový súd kvalifikoval ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Výpoveď poškodeného M. L. v tomto smere potvrdzuje aj výpoveď svedkyne L. V.. Krajský súd ani napriek tomu, že tieto osoby požívali v predmetný večer alkoholické nápoje - ako aj ďalšie iné osoby vypočuté v tomto konaní ako svedkovia, nezistil také skutočnosti, ktoré by objektívne spochybňovali vierohodnosť výpovedí svedkov M. L. a L. V.. Z výpovede poškodeného L. nepochybne vyplýva, že tento si pamätal priebeh skutku, nakoľko ho ako vyplýva zo spisu, celkom podrobne popísal. Ako už vyššie bolo spomenuté, výpoveď poškodeného L., pokiaľ ide o priebeh skutku, potvrdila svojou výpoveďou aj svedkyňa V.. Navyiac ako vyplýva zo spisu poškodený M. L. ihneď po útoku obžalovaného zavolať políciu. Ak obžalovaný namieta vierohodnosť výpovede svedkyne L. V., s poukazom na jej úraz z minulosti, krajský súd poznamenáva, že svedkyňa na hlavnom pojednávaní dostatočne vysvetlila prečo si v konaní pred súdom nepamätala priebeh skutku, keď poukázala na dôsledky úrazu - problémy s pamäťou, ktorý utrpela v minulosti. Vo výpovedi pred súdom však jednoznačne uviedla, že keď bola vypovedať ku skutku, tento si ešte riadne pamätala. Ani krajský súd nemá v tomto smere pochybnosti o vierohodnosti výpovede tejto svedkyne z prípravného konania.

Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou obžalovaného, že svedkovia Q., U. a S., ktorí boli prítomní v pohostinstve, nevideli útok obžalovaného na poškodeného, pokiaľ ide o údery pästami a že títo len zaregistrovali ako obžalovaný vyvádzať poškodeného z pohostinstva von. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že z výpovedí týchto svedkov vyplýva, že nevenovali pozornosť tomu, čo sa odohralo medzi obžalovaným a poškodeným pred tým, než obžalovaný vyviedol poškodeného z pohostinstva von. Z výpovedí týchto svedkov je aj podľa názoru krajského súdu zrejmé, že títo nemuseli vnímať útok pästou zo strany obžalovaného na poškodeného v pohostinstve pred tým, než obžalovaný vyviedol poškodeného z pohostinstva von. Svedkyňa A. Q. v tomto smere uviedla, že nevidela, že by obžalovaný udril v pohostinstve do tváre poškodeného L., pretože bola za barom, kde robila poriadok a pripravovala si smenu na druhý deň. Preto tomu, čo sa dialo v miestnosti pohostinstva, pozornosť vôbec nevenovala. Jej pozornosť zaujala až skutočnosť, keď zrazu v pohostinstve nastal ruch a vtedy, keď zdvihla spoza baru hlavu, videla ako obžalovaný chytil pod krk poškodeného a ťahal ho z pohostinstva von. Svedok Y.I. vypovedal, že začiatok konfliktu vôbec nevnímal, keďže sedel s kamarátom pri stole a následne len zaregistroval ako obžalovaný vyvádzať poškodeného z baru von. Na hlavnom pojednávaní sa jednoznačne vyjadril, že konflikt medzi obžalovaným a poškodeným od začiatku nesledoval. Obdobne vypovedal aj svedok Y. S., ktorý uviedol, že konflikt medzi obžalovaným a poškodeným v pohostinstve postrehol až od okamihu, keď obžalovaný vyvádzať poškodeného z pohostinstva von. Svedok uviedol, že nepostrehol čo tomuto konfliktu predchádzalo, pretože začal venovať pozornosť obžalovanému a poškodenému až vtedy, keď obžalovaný vyvádzať poškodeného z baru von. Z výpovedí týchto svedkov, na ktoré poukázal v odvolaní obžalovaný, je teda zrejmé, že svedkovia nevenovali pozornosť konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným od začiatku, ale až od okamihu, keď obžalovaný vyvádzať poškodeného z pohostinstva von. Keďže z výpovedí týchto svedkov vyplýva, že nesledovali celý priebeh konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným v pohostinstve, je logické, že nemuseli vidieť napadnutie poškodeného zo strany obžalovaného predtým než obžalovaný vyviedol poškodeného z pohostinstva von. Títo svedkovia ani podľa názoru krajského súdu, vzhľadom na ich výpovede, nespochybňujú

tvrdenie poškodeného M. L. o fyzickom útoku zo strany obžalovaného v pohostinstve predtým než ho obžalovaný vyviedol z pohostinstva von.

Keďže krajský súd sa nestotožnil ani s odvolacími námietkami obžalovaného vo vzťahu k bodu 2/ napadnutého rozsudku, pretože hodnotenie dôkazov prvostupňovým súdom považuje krajský súd za správne, preto považuje aj výrok o vine obžalovaného v bode 2/ napadnutého rozsudku za zákonný a majúci dostatočnú oporu v zabezpečených dôkazoch.

Nakoľko krajský súd vyhodnotil odvolacie námietky obžalovaného ako neopodstatnené, preto jeho odvolanie podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora, toto považoval krajský súd v celom rozsahu za dôvodné, keď prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje, že obžalovaný sa dopustil trestných činov počas plynutia skúšobnej doby predchádzajúceho podmiennečného odsúdenia, bolo potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že obžalovaný sa zamestnal na riadny pracovný pomer, má pravidelný príjem a snaží sa viesť riadny život. Prvostupňový súd prihliadol aj na skutočnosť, že po právoplatnom odsúdení budú splnené podmienky na rozhodnutie o nariadení výkonu trest odňatia slobody uloženého mu pri predchádzajúcom odsúdení. Prvostupňový súd za takýchto okolností dospel k záveru, že uložený trest povinnej práce v spojitosti s uloženými obmedzeniami bude mať na obžalovaného dostatočný preventívny účinok zabrániť mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí mu podmienky na prevýchovu, aby v budúcnosti viedol riadny život. S takýmto konštatovaním prvostupňového súdu sa krajský súd nestotožňuje. Zo spisu vyplýva, že obžalovaný bol doposiaľ 10-krát súdne trestaný najmä pre majetkovú trestnú činnosť, pričom naposledy - v roku 2018 bol odsúdený aj pre trestné činy násilného charakteru, a to pre prečin nebezpečného vyhrážania a zločin vydierania. Skutkov, pre ktoré je stíhaný teraz, sa dopustil v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia. V minulosti bol postihnutý pre priestupky proti občianskemu spolunažívaniu, ktorých sa dopustil voči poškodenej A. H., a to obdobným konaním, pre ktoré je stíhaný teraz. Obžalovaný bol pritom opakovane v minulosti vo výkone trestu odňatia slobody a je teda zrejmé, že ani výkony nepodmienečných trestov odňatia slobody nemali na neho dostatočný výchovný vplyv a neprimäli ho k vedeniu riadneho spôsobu života. Naopak obžalovaný sa opäť dopustil úmyselnej násilnej trestnej činnosti počas plynutia skúšobnej doby uloženej mu pri podmiennečnom odsúdení pre obdobnú trestnú činnosť. Je preto podľa názoru krajského súdu absolútne neodôvodnené očakávať, že pokiaľ sa obžalovaný nenapravil ani po výkone viacerých nepodmienečných trestov odňatia slobody v minulosti, bude teraz k jeho náprave a prevýchove postačovať len trest povinnej práce. Naopak, takto uložený trest podľa názoru krajského súdu je aj v rozpore so zásadami pri ukladaní trestov, nakoľko je páchatelovi, ktorému v minulosti boli ukladané prísnejšie nepodmienečné tresty odňatia slobody, teraz ukladaný pri opätovnom spáchaní trestnej činnosti, trest miernejší. Obžalovaný si musí uvedomiť, že vzhľadom na jeho kriminálnu minulosť musí v budúcnosti očakávať len ukladanie prísnejších trestov a nie trestov miernejších. Uloženie mierneho trestu obžalovanému prvostupňovým súdom - trestu povinnej práce nemožno v súlade so zákonom odôvodniť ani konštatovaním prvostupňového súdu, že u obžalovaného prichádza do úvahy premena trestu uloženého mu predchádzajúcim rozsudkom.

Keďže krajský súd sa stotožnil s odvolacími námietkami prokurátora, potom na základe ním podaného odvolania zrušil v napadnutom rozsudku výrok o treste a sám uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 6 mesiacov, na výkon ktorého zaradil obžalovaného do ústavu so stredným stupňom stráženia. Takto uložený trest považuje krajský súd za trest uložený v súlade so zákonom pri prevahe priťažujúcich okolností tak, ako ich správne vyhodnotil aj prvostupňový súd. Len uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody v hornej polovici trestnej sadzby možno podľa názoru krajského súdu očakávať naplnenie účelu trestu v zmysle § 34 Tr. zák. Vzhľadom na bohatú kriminálnu minulosť obžalovaného, charakter trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný, ako aj doposiaľ uskutočnené výkony trestov uložených mu v minulosti, možno podľa názoru krajského súdu takýto trest považovať za spravodlivý a objektívny obraz potrieb individuálnej a generálnej prevencie, ako aj represívnej stránky trestu. Trest uložený obžalovanému krajským súdom v plnej miere podľa názoru krajského súdu odzrkadľuje aj stupeň závažnosti spáchaných prečinov, ako aj možnosť nápravy a pomery obžalovaného.

Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný už v minulosti opakovane vykonal nepodmienečné tresty odňatia slobody v ústave so stredným stupňom stráženia, pričom ako bolo už vyššie konštatované,

ani výkony týchto trestov neviedli k jeho náprave a prevýchove. S poukazom najmä na kriminálnu minulosť obžalovaného a opakované výkony nepodmienečných trestov odňatia slobody, a to aj v ústave so stredným stupňom stráženia, dospel krajský súd k záveru, že vzhľadom na charakter trestnej činnosti a najmä mieru narušenia obžalovaného, bude jeho náprava lepšie zaručená v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, hoci formálne obžalovaný spĺňal podmienky na jeho zaradenie do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti preto krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.